

Григорій Шарій – поет, науковець, господарник. Народився 1961 року в с. Тимченки Градизького району Полтавської області. 1983 року закінчив економічний факультет Полтавського сільськогосподарського інституту, працював за фахом у Чутівському районі, був керівником господарства. Обирався депутатом Верховної Ради СРСР, на початку 1990-х років очолював молодіжний рух Полтавщини. У грудні 1998 року став головою Полтавського обласного управління земельних ресурсів, у липні 2001-го – виконавчим директором Демократичного союзу власників земельних і майнових паїв Полтавської області. Кандидат наук з державного управління, автор десятків наукових і публіцистичних статей, кількох монографій.

Із віршами виступав в обласних та всеукраїнських періодичних виданнях, опублікував дві збірки поезій: “Земля шепче...” (Полтава, 2001) та “Молоді вітри” (Полтава, 2003).

БАТЬКОВІ

Тату! Від серця голос
Тихо пливе в імлі...
Тату! Несеться долом
Поклик крізь ночі й дні!

Серцем до Вас я лину,
Шепіт почуйте мій!
День у день, щогодини
Йду я, немов на бій.

Мовби складаю іспит,
Тільки життя – білет.
Мов осягаю істину,
Що за падінням – злет!..

Батьку, учителю мудрий,
Ваше життя – як скло!
Я перед Вами – учень,
Вічність трива урок!

ВЕРЕМІЯКАМ

Гей, вереміяко – козак молоденький,
Гей, вереміяко – дядько не старий!
Гей, вереміяко – їдуть козаченьки,
Де Дніпро і кручі, край наш дорогий!

Землю відстояли. Польщаків зламали!
І татар з турчином гнали, гнали геть!
За братів побитих, за дітей-сиріток
Та за рідну землю – шаблі брали верх!

Нас топтали “рідні”, “добрі” москаленки,
Хоронили з кіньми – шведові на зло!
Гнили по сибірах красні козаченьки...
Вижили ми, браття, зло – перебуло!

Гей, вереміяко – хлопець молоденький,
Гей, вереміяко – дядько не старий...
Подем, подем, подем їдуть козаченьки,
А за ними спіє колос золотий.

Ось земля і люди, золотії ниви!
Голубінь небесна – стелиться туман!
Ми Вкраїні милій віддамо всі сили!
І сади розквітнуть, де росте бур'ян.

Під нами зелень – далечінь. Долина долом...
І небокраєм височінь співає хором.
А скраю степом – колоски, мов сплять,
в покосах.

Я обійму тебе, мов тінь, залишусь в косах.

З тобою, де б ти не була, душею в'юся,
Співаю, ніжно говорю, в цілунок рвуся.
Я навіть більше, ніж люблю. Люблю
й любити.

Я навіть більш, ніж обійму, – у стан мов
влитий.

І зійде зірочка ясна – твої то очі...
З душею стрінеться душа – то темні ночі!
Проснеться ранок золотий – туманом-
подем.

Росою вмийються серця – кохана, доле!

Любові море – це краплина,
Джерельце ніжне з-під листка.
Крок необачний – враз відлине:
І не шукай.
Але в душі як розіллється –
Затопить все по небокрай,

До хвилі хвиля обізветься,
Чуттів проснеться водограй!
Цілує, ніжить, пригортає,
Жадано пестить береги,
Калина цвітом їх квітчає!
Знайди... Повір... Пізнай... Люби...

* * *

Осінь жаром золотиться,
Мов вогнем мене пече:
Понесла у світ жар-птиця
Літо красне ще одне!
Понесла, та є надія,
Що зустрінемося знов,
Що колись здійснився мрія –
Та немовлена любов!..

* * *

Весна – як ти!
У вас одне лице:
То ніжне, то ласкаве, то сумне!
Сльозою вмилось і розквітло знову...
Весна – як ти, моя п'янка любове!

* * *

Ніколи так не тріпотів душею!
Боявся і бажав зустрітись тільки з нею...
Ходив, шукав! Та душу розірвав,
Розцвівши рясом... Та й подарував...
Кохання квітку.

* * *

Я не можу бачити нічого,
Крім очей твоїх, розмаю кіс!
Ти така вродлива, що для мене
На тобі зійшовся клином світ!

Ой, дівчино, серденько миленьке,
Зірньою сяєш уночі!
Ясні очка, личенько рідненьке...
Як від серця віднайти ключі?

Річ не в тім, що вже весна надворі.
Річ не в тім, що тебе люблю.
Річ у тім, що вже ніде й ніколи
Я такого щастя не знайду.

* * *

Обличчя – вуст джерело.
Колодязі – очі глибокі.

Писанкою – чоло!
Променяється там думи високі!
Тисячу ликів з ікон
Не напишуть душі ікону.
Тисячі примадонн
Не замінять мою мадонну.
З тебе творю пісні
В єдину красиву пісню.
Вірші з тебе пишу
В одну дивовижну віршу!

* * *

Весняному кохання я складаю пісні,
Пагониться із серця і воля, і сила...
Прокидаюсь душею, мов дитина вві сні,
Первоцвітно цвіту – тільки б ти полюбила!..

Ще літа не скував поранковий туман:
Все прозоро і чисто, кришталево та дзвінко!
Трав духмяних нитки – мов чуттів океан,
І кричить все навкруг мені: – Гірко!..

Боїмось по весні знять одежі важкі,
Лоск костюмний закинуть в отави!
Босо-гарно в росі, рай цвіте в шалаші...
Над кохання не знаю я слави!..

І каштан парубкує, тротуаром пливе,
Плечі цвітом рясним осипає,
Віти вальсом гойдне, до таночка візьме...
Все буя у веснянім розмаї!

ЛАСТІВКА

Як гляну в очі – ластівкою брови,
Мов вирій небом лине, два крила,
Проміння ночі, зорі світанкові...
А погляд – блискавка у серце чи стріла?!

Ти залетіла в душу весняною
Прозоро-синьою стрімниною тепла
І розтопила сніг – зійшов сльозою!
Лід товщі років наскрізь пропекла!

Прийшла й знайшла – в тобі моє сердечко!
Лечу надхмарно в захваті присвят...
Звиває ластівка свій храм – гніздечко,
Чекаю літа – снами – й ластів'ят!..

Як гляну в очі – ластівкою брови,
Мов вирій небом лине, два крила,
Проміння ночі, зорі світанкові...
А погляд – блискавка у серце чи стріла?!

